

være noget, der tydede paa, at man kunde faa et Organ, hvor de højeste gejstlige, med en lille Til sætning af Medlemmer af Menigheden, fik den største og væsentligste Indflydelse paa det kirkelige Liv. Med andre Ord, de ere bange for, at man vilde faa en alt for konservativ Organisation, en Organisation fraoven, der muligvis vilde føles ganske anderledes stærkt end den nuværende Administration. Vi have en Forfatning — det ere alle klare over, og alle ere ogsaa klare over, at denne Forfatning er forældet, og der er ingen, som ikke vil være med til, at der gøres nogle Fremskridt, sker nogle Forandringer, men det maa være saadanne Forandringer, som kunde give Menighederne noget friere Albuering, noget større Medbestemmelsesret, end de hidtil have haft.

Jeg mener altsaa, at det her foreliggende Lovforslag kun er et lille Skridt fremad, og at man for den begrænsede Tid, der er sat for dets Gyldighed, bør gennemføre det. Imedens er der Tid til at prøve, om man vil være i Stand til at gennemføre det, man kalder en Kirkeforfatning. Jeg vil derfor tilraade det høje Ting at stemme for dette Lovforslag og stemme mod det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Flertal.

Nordby: Paa det Mindretals Vegne, hvortil jeg hører, vil jeg gerne gøre nogle ganske korte Bemærkninger. Jeg siger udtrykkelig korte, thi efter at den ærede Ordfører for Flertallet (Goos) har udtalt sig, er der ikke Anledning for mig til at komme dybt ind paa Sagen. Thi i meget af, hvad den ærede Ordfører har udtalt, er jeg enig og mine Meningsfæller ligesaa. Men enkelte Bemærkninger maa jeg gøre, idet vort Syn dog maaske i nogen Maade er forskelligt fra de øvrige 5 Medlemmers, som oprindelig have stillet det Ændringsforslag, hvortil vi have sluttet os, og som foreligger her.

Mindretallet mener, at den lige Vej, der var at gaa nu, var at ændre det foreliggende Lovforslag paa de Punkter, hvor det, som vi mene, i høj Grad trænger til det, og dernæst at supplere det med Bestemmelser om en organisk Ordning af hele Folkekirken og endelig med Bestemmelser vedrørende Præsternes Lønning. Men det væsentligste, vi have at anke over, er dette, at et Forslag til Lov om Menighedsraad forelægges uden som en Del af et Forslag til en Kirkeforfatning. Og her er det maaske, at den forskellige Opfattelse væsentlig gør sig gældende mel-

lem det Mindretal, hvortil jeg hører, og de øvrige 5 Medlemmer. Jeg maa da sige, at for mit personlige Vedkommende har jeg, da Menighedsraadsloven blev vedtaget, stemt imod den med den Motivering, at jeg paa det Mindretals Vegne, jeg da tilhørte, ansaa det for at ville foregribe Udviklingen. Den Anskuelse, jeg da havde, mener jeg har bekræftet sig. Det havde sikkert været heldigere, om Menighedsraadet kun havde været et Valgkollegium for at faa dannet det kirkelige Udvalg, og at Lovgivningsmagten, naar det kirkelige Udvalg havde fremsat sine Udkast til Lovforslag, da straks havde taget fat. Det skete imidlertid ikke; Menighedsraadsloven blev vedtaget, og vi have den nu en Gang bestaaende indtil dette Aars Udgang. Men naar der saa nu igen forlanges en Forlængelse, saa kunne jeg og mine Meningsfæller i og for sig ikke billige det, og vi mene, at den lige og naturlige Vej, der var at gaa, var at optage det Udkast til en Forfatning, som det kirkelige Udvalg allerede i Begyndelsen af Aaret 1907 har tilsendt Regeringen. Vi have ifølge denne vor Opfattelse i Udvalget stillet Ændringsforslag gaaende ud herpaa, men vi have ingen Tilslutning fundet i Udvalget, og der har saaledes ikke for os været Haab om at gennemføre vore Forslag. Derfor have vi af Hensyn til Situationen, som den i det hele taget foreligger, frafaldet disse Forslag, og vi have da altsaa i Grunden subsidiært tiltraadt det her foreliggende Ændringsforslag. Vi have ikke gjort det med let Sind, thi det er efter vor bedste Overbevisning ikke rigtigt. Den lige og rette Vej vilde have været at gaa til at behandle det kirkelige Udvalgs Forslag. Men, som sagt, paa Grund af Forholdene, som de foreligge, have vi sluttet os til dette Ændringsforslag, som vi altsaa anbefale til Vedtagelse.

Jeg vil dog gøre den Bemærkning, at selve Forslaget, som det er affattet, gaar jo ud paa en Forlængelse af den bestaaende Tilstand med Hensyn til Loven om Menighedsraad og det kirkelige Udvalg i fem Fjerdingaar. Det er ingen lang Tid, men den er dog saa lang, at der kan ogsaa paa dette Omraade ske betydeligt i den Tid. Der er udtalt i de almindelige Bemærkninger, at derved trædes ingen Anskuelser for nær denne Sag vedrørende; og det kan jo maaske nok i nogen Maade siges, at det kan være rigtigt. Men jeg vil dog udtale, at dersom § 2 i Forslaget ikke havde faaet en Affattelse, der paa et Par efter min Mening væsentlige Punkter af-